

„Corriere della Sera”, 22 august 2016

„CI nu are nevoie de un dușman, și nici nu trăiește pentru firmiturile puterii”

Succesorul lui don Giussani: nu există o centralitate a problemei islamice

De Dario Di Vico

Au trecut patru ani de la primul articol în care don Julián Carrón, succesorul lui don Giussani, invita Comunione e Liberazione să se elibereze de greutatea de a căuta hegemonia și să descopere valoarea autentică a mărturiei. Era vorba de anul de grație 2012 și mișcarea trăia zile destul de grele. Angajamentul (și succesul) politic se demonstra a fi o capcană și mijloacele media alipeau de numele CI termeni precum „lobby” și „corupție”. Pentru mulți observatori, acele rechemări păreau de-a dreptul naive și pușini ar fi pariat pe rezultate.

La 50 de luni de la momentul respectiv, vă pot cere să faceți un bilanț?

Nu am dus o campanie împotriva hegemoniei, m-am limitat la a repropune frumusețea experienței fondatorului nostru, don Giussani, susținând că nu e nevoie să fie validată cu nicio putere în plus. Unicul mod de raport cu adevărul este libertatea, și de asta căutarea hegemoniei e în contradicție cu adevărul.

Dar așa a fost distrusă o mașinărie politică extraordinară, care era CI a epocii de aur.

Obiectivul nostru e să contribuim la binele comun; nu vreau să pierd valoarea pasiunii politice, dar am amintit că aveam ca motivație ceva mai fascinant decât să culegem firmiturile puterii.

Dar în felul acesta v-ați dezarmat?

Da. Am readus în prim plan relevanța credinței față de exigențele vieții. Prefer mărturia în locul militanței. Și de altfel Dumnezeu a bătut în șoaptă la ușa inimilor noastre, nu și-a folosit forța exterioară, ci a suscitât iubire.

Nu vă temeți că astfel CI ar putea suferi o pierdere netă de identitate?

A ne dezbrăca de putere nu înseamnă să ne pierdem identitatea. Dumnezeu a făcut asta, și a devenit trup, puteam face și noi ceva asemănător, deși la o scară infinit mai mică.

Însă între timp, istoria nu s-a oprit pe loc (dimpotrivă!) și apare astfel un paradox. Ați militat împotriva secularizării și a momentului din '68, și azi, în fața amenințării islamismului radical, vă declarați dezarmați.

Vă răspund mai ales cu privire la anii '70. Don Giussani a explicat după momentele respective, că fusesem mișcați de o „nesiguranță existențială”, că acceptaserăm același teren de joc ca cei pe care îi criticăm. La urma urmei am fost o prezență reactivă, pe când ar fi trebuit să fim o prezență originală. CI, pentru a trăi, nu avea nevoie de un dușman. Și asta e valabil și pentru Islam.

Sunt greuți diferite. Scriitorul francez Houellebecq vorbește despre riscurile de supunere a Occidentului în fața culturii Islamului.

Riscul există pentru că totul trece prin libertate și nimic nu e scontat. Goethe spunea: «Moștenirea lăsată de părinții tăi, recâștig-o, tocmai pentru a o poseda». Dar migrațiile, și chiar atentatele, pot reprezenta un stimul pentru a repropune originalitatea noastră de creștini. E o

provocare pentru noi înșine, înainte de a fi pentru ceilalți. Să ne întrebăm ce găsim migranții când ajung la noi.

Găsim Occidentul cu avantajele și defectele lui. Dar aceste defecte nu pot deveni alibiul pentru cei care vor să-l distrugă și pentru cei care nu vor să-l apere.

Eu vreau să apăr posibilitatea de a trăi creștinismul într-un spațiu de libertate pentru toți.

...și Occidentul e mediul cel mai bun pentru a face asta. Dacă până și creștinii folosesc greșelile civilizației noastre pentru a o delegitima și pentru a echivala „capitalismul tulbure” cu Isis, e sfârșitul.

Nu vreau să o deligitimez și nici să nu vă închipuiți că nu apăr valoarea libertății, a persoanei, a muncii și a progresului. Problema se află în felul de-a o face. Papa Benedict al XVI-lea amintea că iluminismul a încercat să salveze valorile fundamentale ale Occidentului sustrăgându-le de la discuția religioasă, dar a făcut o greșală și nu știe cum să iasă din ea.

Putem spune atunci că criza Occidentului e o criză de soluții și nu de legitimitate?

Sunt de acord. Și, în calitate de creștini, atunci când organizăm un after-school sau ajutăm un migrant, aducem o contribuție la rezolvare. Valorile iluministilor s-au prăbușit aproape din inerție. În acest punct e urgent «să punem baze noi, cu curaj, strașnic înfipte», așa cum a spus papa Francisc, și noi suntem pe această cale. De aceea, atunci când întâlnim o nevoie, nu ne limităm la ajutorul material, răspundem și la o nevoie de sens. Dușmanul e nimicul. Așadar nu suntem nici pe departe echidistanți. Dăm o șansă speranței.

Dar dumneavoastră nu credeți că există, în Europa, o centralitate a problemei islamice?

Nu. Cred că centrul problemei, în Europa, e transmiterea unei concepții și a unor valori care să ajute oamenii să trăiască în confuzia acestei faze a modernității.

Cu execuția părintelui Hamel la Rouen, a fost repropusă de-a dreptul tema martiriului. Nu vi se pare o probă suficientă?

Martiriul face parte din riscurile credinței creștine. Suntem persecutați deja de pe vremea Imperiului Roman, nu a început cu Islamul asta.

Și liberalii, citez din l’Economist, au ajuns să critice globalizarea și să ceară o reevaluare. Care e părerea dumneavoastră?

Cred în mod realist că globalizarea nu poate fi oprită. E și ocazie de întâlnire pentru că zidurile cad și e rândul oamenilor de bună credință să iasă în față ca să servească binele omului. Dacă s-a putut reconstrui după al Doilea Război Mondial, de ce ar trebui să fie imposibil azi? De ce nu se poate să facem din nou ceea ce au făcut De Gasperi, Adenauer și chiar Togliatti de atunci și deci să reconstruim instituțiile?

Pentru a concluziona, vă propun să vă imaginați care ar fi viitorul CI peste 10 ani și ce anume vedeți?

Va ști să fie și atunci un instrument pentru a contribui la binele tuturor. Existența mișcării e un mijloc, nu un scop.